

PACTOS DA MONCLOA (1977)

Os Pactos da Moncloa (formalmente foron dous, denominados Acordo sobre o programa de saneamento e reforma da economía e Acordo sobre o programa de actuación xurídica e política) foron os acordos asinados no Palacio da Moncloa durante a transición española, entre o Goberno de España da lexislatura constituinte, presidido por **Adolfo Suárez**, os principais partidos políticos con representación parlamentaria no Congreso dos Deputados, co apoio das asociacións empresariais e o sindicato Comisiones Obreiras (excepto algunhas seccións sindicais do mesmo) e o rexeitamento da Unión Xeral de Traballadores (que finalmente asinaríao) e da CNT, co obxectivo de procurar a estabilización do proceso de transición ao sistema democrático, así como adoptar unha política económica que contivese a galopante inflación.

A conxuntura económica era grave despois de que a crise do petróleo de 1973 alcanzase de cheo a España -á que non afectara tan rapidamente como aos países europeos considerados aliados de Israel pola OPEP-, o desemprego -que durante o franquismo quedaba oculto pola emigración a Europa, e que agora en crise non admitía, producíndose en cambio o retorno dos emigrantes-, a inflación superara a fronteira do 26% a mediados do ano 1977, e temíase a posibilidade de alcanzar cifras de verdadeira hiperinflación, como as que posteriormente sufriron os países iberoamericanos.

Falábase de fuga de capitais desde os últimos anos do franquismo. Os empresarios, afeitos ao corporativismo e ao intervencionismo que presidía as relacións económicas e sociais durante o franquismo, recelaban da nova situación política e dos novos interlocutores sociais, os sindicatos de clase, que exhibían unha retórica reivindicativa que, segundo como fose entendida, ás veces era tomada por revolucionaria.

No terreo político, acordouse modificar as restricións da liberdade de prensa, quedando prohibida a censura previa e deixando ao poder xudicial as decisións sobre a mesma; modificouse a lexislación sobre segredos oficiais para permitir á oposición o acceso á información imprescindible para cumprir as súas obrigacións parlamentarias; aprobáronse os dereitos de reunión, de asociación política e a liberdade de expresión mediante a propaganda, tipificando os delitos correspondentes pola violación destes dereitos; creouse o delito de tortura; recoñeceu a asistencia letrada aos detidos; despenalizouse o adulterio e o amancebamento (sexo entre home e muller non casados entre si); derrogouse a estrutura do Movemento Nacional, así como outras medidas sobre a restrición da xurisdición penal militar.

En materia económica recoñeceu o despedimento libre para un máximo do 5 por 100 dos persoais das empresas, o dereito de asociación sindical, o límite de incremento de salarios fixouse no 22% (inflación prevista para 1978), estableceuse unha contención da masa monetaria e a depreciación da peseta (fixando o valor real do mercado financeiro) para conter a inflación; reforma da administración tributaria ante o déficit público, así como medidas de control financeiro a través do Goberno e o Banco de España ante o risco de crebas bancarias e a fuga de capitais ao exterior.

Os asinantes foron finalmente Adolfo Suárez en nome do goberno, Leopoldo Calvo-Sotelo (por UCD), Felipe González (polo Partido Socialista Obrero Español), Santiago Carrillo (polo Partido Comunista de España), Enrique Tierno Galván (polo Partido Socialista Popular), Josep Maria Triguera (polo Partido Socialista de Cataluña), Joan Reventós (por Convergencia Socialista de Cataluña), Juan Ajuriaguerra (polo Partido Nacionalista Vasco) e Miquel Roca (por Convergència i Unió). Manuel Fraga (por Alianza Popular) non subscribiu o acordo político, pero si o económico.

Os acordos foron ratificados posteriormente no Congreso e o Senado.